

CAUT UN PRIETEN

de Ionel Cadar

Nu m-am gândit nici o clipă până acum 2-3 ani că voi ajunge vreodată în America. Și iată-mă ajuns la o vârstă destul de înaintată, când la tample au apărut „ghioceii”, când bătrânețea e la ea acasă.

Ce m-a adus aici? În mod sigur, nu iluzia fericirii în țara cea depărtată, nu visul de îmbogățire, ci dorința nestrămutată de a fi alături de copii și de copiii copiilor mai cu seamă, care sunt cununa bătrânilor cum spune un înțelept proverb românesc.

La început a fost cumplit de greu și greul apasă și astăzi pe umerii mei. Acomodarea cu stilul de viață american, lipsa unei vieți active, a unui serviciu, a muncii în general cu care eram obișnuit, necunoașterea limbii engleze sunt handicapuri greu de trecut.

Spun cu părere de rău că nu știu engleza. ^No englisă & și îmi este foarte greu, dacă nu imposibil s-o învăț la vârsta de 70 de ani. Dar trebuie să mă regăsesc.

Lipsa unui prieten mai în vârstă mă doboara. Prieteni îmi sunt și cei tineri, copii, nepotii, rudeniile de aici, dar ei au limbajul lor tineresc, au filozofia vârstei lor, spre deosebire de cei bătrâni.

În vara anului 2005 am fost acasă în România. M-am întâlnit cu majoritatea rudeniilor apropiate, cu foști colegi de școală, cu foști colegi de serviciu, cu prieteni de vârstă apropiată cu care am depănat amintiri și am petrecut frumoase momente de neuitat.

În timp ce mă găseam în România în 2005 am răsfoit o veche agendă personală, carnețel, unde aveam printre altele o listă cu colegi de școală și cunoștințe din tinerețe. La nr.crt.100 pe aceea listă cu adrese figurează A.L. fost coleg de clasă la o școală de meserii, care este stabilit în America de aproape 20 de ani.

Încerc să-mi aduc aminte, acum după 50 de ani de nevedere, ceva din fizionomia colegului de altă dată, A.L. băiatul acela de statură mică, cu mers legănat, cu fața de domnișoară, cu priviri iscoditoare și minte sclipitoare, băiatul acela cu vocea inconfundabilă în care se ascundea primul răspuns cerut de dascălii clasei. Acesta este portretul fostului meu coleg pe care îl păstrez nealterat în memoria mea în decursul atâtor ani. Eram buni prieteni, buni colegi, făceam atâtea năzbâtii prin clasa, în curtea școlii, în podul școlii, în oraș pe Corso, etc.etc. Eram copii așa cum spune Apostolul Pavel „vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc”.

De îndată ce m-am întors în America, am intrat pe internet găsind astfel adresa și numărul de telefon a lui A.L.

Primul telefon, primul răspuns și un glas, o vorbire blândă de la un om, de la un român pe care nu l-am văzut și nu l-am auzit de 50 de ani, mi-a fost dat să aud în receptor, la celălalt capăt al firului. Tu ești A.L. din cutare localitate? Ai terminat cumva școala cutare în 1955? - au fost cuvintele mele de identificare.” Dar tu cine ești”? - m-a întrebat el. ”Sunt Ionel C. fostul tău coleg de clasă”. Așa a început prima noastră convorbire telefonică pe pământul Americii.

Printre cuvintele ce mi le-a adresat acest domn A.L., în cadrul primei convorbiri telefonice au fost și acelea că pe lângă faptul că am fost colegi de clasă, am fost și suntem și buni PRIETENI și că prezența mea pe aceste coordonate îi înseninează zilele. Frumos și înălțător suna aceste cuvinte. ”Să dea bunul Dumnezeu - spuneam într-o scrisorică - ca această prietenie declarată să se materializeze prin fapte bune”.

A fi cuiva prieten sau a avea prieteni în adevăratul sens al cuvântului este un lucru deosebit. A fi cuiva prieten înseamnă a face pentru el orice este în interesul lui și al nostru al tuturor, să-l ajuți oricât de greu și-ar fi într-un anumit moment, să fii alături de el atât la bucurie cât și la nevoie așa cum procedează frații între ei.

Un prieten bun ajunge ca un frate, ne spune Sfânta Scriptură. ”Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate” Prov.17:17a.

Prietenul adevărat este acela care te ajută la nevoie, care cu dragoste îți dă sfaturi bune și nu acela care îți laudă nebuniile. Prietenia cât și părtășia trebuie dovedită prin fapte bune, plăcute lui Dumnezeu, astfel rămâne o vorbă goală, lipsită de conținut. Așa văd și înțeleg eu adevărata prietenie.

O latură caracteristică – așa mai spune eu - a unei bune prietenii, o constituie exigența prietenilor, unul față de celălalt. Dacă ești prieten cu cineva nu înseamnă că nu poți folosi mustrea, critică, este bine să-i spui prietenului tău când și ce a greșit, dacă are atitudini necorespunzătoare în viață și în societate.

Sfânta Scriptură ne spune: ”Cine muștră pe alții, găsește mai multă bunăvoință pe urmă.” Prov.28;23a. Asta fac și eu acuma stimați cititori, critic pe acest domn A.L. pentru atitudinea sa de nepăsare, de neajutorare față de cel lipsit, față de cel ce suferă. Și acum să mă explic:

Aveam de rezolvat la acea vreme o problemă importantă, care în Statul Georgia nu o puteam rezolva fără cunoașterea limbii engleze, este vorba de examenul pentru obținerea permisului de conducere auto. Auzisem din surse sigure că în statul unde A.L. este stabilit, se poate da examen în limba română. L-am rugat ca pe Dumnezeu pe A.L. să mă ajute în această problemă. Trebuia ca la depunerea aplicației la DMV să îndeplinești niște criterii. Le aveam, le suportam, dar disponibilitatea amicului meu a lipsit.

A trecut un timp, nu am șofat, nu m-am supărat pe A.L., dimpotrivă în primăvara lui 2006, mai precis de Sfintele Paști, i-am făcut o călduroasă invitație de a mă vizita împreună cu familia. Mă gândeam atunci și mă gândesc și acum cât de frumoasă și emoționantă ar putea fi acea întâlnire a doi foști colegi și prieteni care nu s-au văzut și nu s-au auzit timp de 50 de ani. Mă gândeam atunci că voi scrie un articol la ziar cu titlul "Întâlnire la 50 de ani." Dar n-a fost să fie așa, A.L. nu a răspuns invitației făcute de mine, ba mai mult și mai dureros este faptul că orice legătură dintre noi s-a întrerupt.

Sfânta Scriptură spune că; "pentru orice lucru este o vreme și o judecată". Eucleisiatul 8:16a. Va veni o vreme când ne vom întâlni și vom restabili relațiile de prietenie, pentru că nimeni nu poate trăi fără prieteni, chiar dacă stăpânești toate bunurile lumii.

Poate că acest articol va ajunge și în mâinile lui A.L. Dacă da, eu vreau să-i spun de la inimă că, ceea ce ne leagă, e mai presus decât ceea ce ne desparte. Orgoliul, mândria, faptul că nu suntem de aceeași confesiune religioasă nu trebuie să fie un obstacol și nu va fi spun eu, în calea împăcării. Dimpotrivă trebuie să luptăm pentru unitate, înțelegere, armonie în tot ceea ce facem.

Eu doresc dragă A.L., ca între noi să reînvie ideile de dragoste și prietenie, pentru că numai astfel ne vom putea numi credincioși și copii ai lui Dumnezeu.